

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: **D. Ch. H.**, státní příslušnost [stát]
bytem [adresa]
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11. 4. 2018, č. j. MV-23349-3/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:
I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí ministra vnitra (dále jen „**žalovaný**“), kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 4.

1. 2018, č. j. VS-5197/835.3/2-2016 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), kterým správní orgán I. stupně nevyhověl žádosti žalobce o udělení státního občanství.
2. V průběhu řízení o této žádosti, kterou žalobce podal dne 15. 11. 2016, dospěl správní orgán I. stupně na základě údajů od Všeobecné zdravotní pojišťovny k závěru, že žalobce nesplňoval podmínku podle § 14 odst. 6 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**zákon o státním občanství**“), neboť v posledních třech letech předcházejících podání žádosti závažným způsobem porušil povinnosti vyplývající z předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, konkrétně § 12 písm. c) zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, v rozhodném znění a § 7 a 10 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, v rozhodném znění (dále jen „**zákon o pojistném na veřejné zdravotní pojištění**“). Podle správního orgánu I. stupně žalobce jako samoplátce pojistného nehradil platby (zálohy) pojistného řádně a včas – v průběhu rozhodného období mu vznikaly nedoplatky a jeho platební nespolehlivost je patrná až do současnosti. Žalobce s těmito závěry nesouhlasil a proti prvostupňovému rozhodnutí podal rozklad.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval předchozí průběh správního řízení, shrnul závěry vyslovené v prvostupňovém rozhodnutí a reprodukoval rozkladové námitky žalobce, který v rozkladu zejména namítal, že přes neplacení jednotlivých záloh nedoplatky pojistného vždy jednorázově uhradil a nedopustil se tak závažného porušení příslušných právních předpisů.
4. Žalovaný k tomu ve shodě se správním orgánem I. stupně uvedl, že žalobce jako samoplátce pojistného zařazený v kategorii osob samostatně výdělečně činných v rozhodném období opakovaně a pravidelně po dlouhá časová období nehradil řádně a včas zálohy na toto pojistné. Žalovaný přitom nepřistoupil na argumentaci žalobce, že pojistné platil vždy jednorázově na konci účetního období. Z vyúčtování pojistného totiž podle žalovaného vyplývá, že žalobce nehradil pojistné jednou ročně, ale činil tak nepravidelně, kdy vždy uhradil určitou částku. Podle žalovaného je také nutné v tomto případě zohlednit princip solidarity veřejného zdravotního pojištění, jehož základním předpokladem je řádná a včasná úhrada pojistného.
5. Správním orgán I. stupně podle žalovaného rovněž dostatečně odůvodnil, v čem spatřuje závažnost jednání žalobce. Tu je podle žalovaného nutné spatřovat v recidivě jednání žalobce a faktu, že se jedná o zcela vědomé jednání žalobce a nikoli jednorázové opomenutí povinnosti. Pokud žalobce namítal, že závažnost musí spočívat i v reálné hrozbě opakování jednání, pak žalovaný upozornil na to, že žalobce neplatil pojistné řádně a včas ani po podání žádosti o udělení státního občanství.
6. K žádosti žalobce o zohlednění § 15 odst. 6 zákona o státním občanství žalovaný konstatoval, že takové ustanovení předmětný zákon neobsahuje. K tomu žalovaný dále uvedl, že zákon o státním občanství umožňuje v § 15 odst. 4 prominutí nesplnění podmínky podle § 14 odst. 6 téhož zákona, nicméně ani žalovaný důvody k prominutí neshledal. Žalovaný připustil, že žalobce podnikl určité pozitivní kroky, když si dne 27. 9. 2017 nechal zřídit trvalý příkaz na úhradu pojistného, nicméně v rozhodném období před podáním žádosti a ani v období po jejím podání se až do uvedeného data o nápravu svého předchozího jednání nepokusil. Žalovaný uzavřel, že žalobce může podat žádost opětovně

po uplynutí dvou let od pravomocného vyřízení předchozí žádosti; nyní proto není dán důvod pro prominutí splnění dané podmínky a naopak je žádoucí poskytnout žalobci čas, aby prokázal odpovědnost a dostál povinností vyplývajícím z předpisů veřejného zdravotního pojištění.

III. Obsah žaloby

7. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, v níž úvodem připustil, že až do září 2017 nehradil zdravotní pojištění měsíčně, ale vždy po uplynutí několika měsíců uhradil celou částku za zdravotní pojištění jednorázově. Podle žalobce tak činil bez jakéhokoli vyzývání správními orgány, a aniž by byl upozorňován na existenci nedoplatku, ale sám ze své vůle dlužné pojistné vždy uhradil. Jeho povinnost je tak z dlouhodobého hlediska řádně plněna, přičemž v jeho případě šlo o pouhou nedisciplinovanost, jistou formu „*lajdáctví*“. Takové jednání však nelze považovat za závažné porušení povinností; u českého státního občana by se podle žalobce nikdo nad touto nedbalostí nepohoršoval a takový občan by nebyl před státními orgány, ani v očích veřejnosti považován za osobu nežádoucí. Opakování této situace pak žalobce zabránil vytvořením trvalého platebního příkazu s účinností od 27. 9. 2017, čímž projevil snahu po nápravě.
8. Žalobce dále zdůraznil, že závažné porušení právních povinností je neurčitým právním pojmem, který musí být v případě jeho aplikace náležitě vyložen, a to v souvztahnosti k posuzovanému případu. Správní orgán je povinen alespoň rámcově objasnit jeho význam a obsah a popsat, jakým procesem k danému závěru dospěl. Bylo tak na žalovaném, aby v daném případě osvětlil, proč považuje pravidelné, avšak nikoli zcela disciplinované hrazení veřejného zdravotního pojištění za závažné porušení právních povinností, a aby osvětlil, v čem tkví tato závažnost. Takové jednání je podle žalobce porušením povinností, avšak zjevně dočasným, neboť bylo vždy v pravidelném časovém intervalu napraveno poukázáním jednorázové platby; toto jednání přitom není klasifikováno ani jako přestupek či správní delikt. Vzhledem ke zřízení trvalého příkazu zde navíc podle žalobce absentuje hrozba opakování popsaného jednání.
9. Podle další námitky měl žalovaný – vzhledem k tomu, že žalobce napravil škodlivý následek svého jednání jako předpoklad prominutí předmětné podmínky – aplikovat § 15 odst. 6 zákona o státním občanství. Dle žalobce tak měl učinit již na základě skutečnosti, že veškeré platby byly nakonec řádně uhrazeny, k čemuž pak přistupuje i následné zřízení trvalého příkazu. Žalobce dále poukázal na to, že na území České republiky žije již více než 40 let, během kterých žil spořádaným životem a plnil veškeré své právní povinnosti. Úvaha správního orgánu, podle níž má žalobce osvědčit v budoucnu, že se nedopustí opakování nepravdivých plateb, podle níž by tak měl pravděpodobně po několik let vyčkat s podáním opakované žádosti, je nepřiměřená, a to nejen vzhledem k době, kterou zde žadatel pobývá, ale rovněž s ohledem na jeho vysoký věk a marginálnost vytýkaného jednání. V tomto směru je odůvodnění rozhodnutí nedostatečné a nepřezkoumatelné, když z něj není patrné, na základě čeho je určena dostatečná doba pro prokázání takové skutečnosti. Za daných okolností je nespravedlivé, aby správní orgán ukládal žalobci, který se cítí být občanem ČR, je zde zcela asimilován a má zde pevné vazby, aby nuceně vyčkal s podáním žádosti, resp. s nabytím občanství dalších několik let. Takové čekání je možné pro dvacetiletého člověka, nikoli však pro žalobce, který je starší 60 let. Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

10. Žalovaný ve svém vyjádření předně odkázal na obsah napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Dle názoru žalovaného bylo jednání žalobce závažným porušením povinnosti, neboť k němu docházelo dlouhodobě a opakovaně, aniž by žalobci v plnění těchto povinností bránily objektivní důvody. Veřejné zdravotní pojištění je podle žalovaného podstatným způsobem ovlivněno jeho řádným průběžným financováním – nedodržování platební kázně při hrazení pojistného tak fungování tohoto systému podstatným způsobem ohrožuje. Na každém, kdo se uchází o udělení státního občanství České republiky, lze přitom právem požadovat, aby plnil své zákonné povinnosti, platil veřejné dávky a jeho chování zde bylo transparentní a prosto všech pochybností. Žalovaný zdůraznil, že *„od počátku rozhodného období do současnosti u žalobce převažuje období, kdy své povinnosti řádně neplnil (po dobu několika let), než plnil (po dobu několika měsíců).“* K nápravě platební kázně žalobce navíc došlo až na základě šetření správního orgánu I. stupně v průběhu řízení o jeho žádosti o udělení státního občanství. K námitce, že žalobce nakonec vždy dlužné částky uhradil, žalovaný uvedl, že žalobce skutečně vždy dlužné částky alespoň z části uhradil. V rámci podaného rozkladu však žalobce tvrdil, že měl platby uhrazeny vždy na konci účetního období, což však neodpovídalo spisovému materiálu. Žalovaný dále odmítl, že kdyby se této nedisciplinovanosti dopustil občan České republiky, nikdo by se nad tímto jednáním nepozastavoval, když v případě řádného nehrzení plateb pojistného vznikne penále jak státnímu občanu České republiky, tak cizinci. Nadto je třeba podotknout, že § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky má svým charakterem zabránit, aby po získání státního občanství České republiky nedocházelo právě k takovému jednání, kterého se žalobce dopustil.
11. V otázce posouzení závažnosti jednání pak žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K žádosti, aby byl aplikován § 15 odst. 6 zákona o státním občanství žalovaný uvedl, že této žádosti nelze vyhovět, neboť znění tohoto zákona takové ustanovení neobsahuje. Co se týče možnosti prominutí splnění dané podmínky, žalovaný uvedl, že se vypořádal i s námitkou ohledně věku žalobce a doby pobytu na území, když věk a délka pobytu nejsou pro posouzení splnění této podmínky relevantní. Nadto žalovaný podotknul, že v případě zohlednění věku žalobce jako důvodu pro prominutí splnění podmínky bez zákonné opory by se správní orgány dopustily porušení principu rovnosti. Konečně k námitce, že není stanoveno, jaká je dostatečná doba pro osvědčení se, žalovaný uvedl, že tato doba vyplývá již ze samotného znění zákona o státním občanství, který vymezuje posuzovanou dobu v délce 3 let předcházejících podání žádosti.
12. V reakci na vyjádření žalovaného žalobce upozornil na písařskou chybu v podobě uvedení § 15 odst. 6 zákona o státním občanství, když správně jde o § 15 odst. 4 zákona o státním občanství. Vypořádání se s námitkou tak, že dané ustanovení neexistuje, je přitom podle žalobce nedostatečné.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

14. Vzhledem k tomu, že žalobce (konkludentně) i žalovaný (výslovně) vyjádřili svůj souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání a vzhledem k tomu, že soud neshledal potřebu provádět dokazování (žalobce žádné důkazní návrhy nad rámec správního spisu nevzněl), rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
15. Podstatou projednávané věci je posouzení jediné právní otázky, a to zda jednání žalobce, který neplatil pojistné na veřejné zdravotní pojištění v pravidelných zálohách, ale nepravidelně jednorázovou úhradou dlužných částek, představuje závažné porušení právních předpisů ve smyslu § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, podle kterého lze státní občanství udělit jen „žadatel, který v posledních 3 letech předcházejících dni podání žádosti neporušil závažným způsobem povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky¹⁾, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je žadatel přihlášen k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti“ (pozn. podržení doplněno).
16. Dříve, než soud přistoupí k vlastnímu posouzení věci, považuje za nutné dále předeslat, že na udělení státního občanství není ze zákona právní nárok. Splnění zákonem stanovených podmínek (nyní upravených v § 14 zákona o státním občanství) je pouze základním předpokladem k udělení občanství; je totiž právem státu určit, s kým „vstoupí“ do státoobčanského svazku. Zároveň ovšem platí, že rozhodování správních orgánů o udělení státního občanství nemůže podléhat libovůli. Úkolem soudu tak není nahrazovat správní orgán v jeho odborné kompetenci a ani nahrazovat jeho správní uvážení, soud však posuzuje, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a plně zjistily skutkový stav, a zda tam, kde se jejich rozhodnutí opírala o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007 - 105).
17. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud – na půdorysu předchozí právní úpravy (§ 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů), avšak přenositelně i na právní úpravu novou – zabýval právě i otázkou porušení povinnosti včasné úhrady pojistného na veřejné zdravotní pojištění. Nejvyšší správní soud uzavřel, že takové porušení povinnosti musí být vždy hodnoceno z hlediska proporcionality; musí být dostatečně přihlédnuto k závažnosti případného porušení zvláštního právního předpisu a k okolnostem podstatným pro zhodnocení jeho závažnosti. A v případě, pokud by dané porušení povinnosti zakládalo nesplnění podmínky pro udělení státního občanství, je správní orgán povinen provést správní úvahu o možnosti prominutí splnění této podmínky (§ 11 odst. 4 dřívějšího zákona).
18. Uvedené pak zohledňuje i nový zákon o státním občanství, který v § 14 odst. 6 vyžaduje, aby byly povinnosti stanovené zvláštními předpisy porušeny *závažným způsobem*. Nepostačuje tedy jakékoliv porušení zvláštních právních předpisů, ale musí se jednat o porušení určité intenzity, jejíž posouzení pak závisí na výkladu tohoto neurčitého právního pojmu s ohledem na konkrétní okolnosti každého případu. Zákon o státním občanství současně zachovává možnost prominutí nesplnění dané podmínky i v případě, že došlo k porušení povinnosti závažným způsobem – podle § 15 odst. 4 platí, že nesplnění „podmínky stanovené v § 14 odst. 6 může být prominuto, pokud žadatel odstranil způsobený škodlivý následek nebo učinil účinná opatření k jeho odstranění.“

19. Při výkladu obou těchto ustanovení ovšem zároveň nelze ztrácet ze zřetele, že prvořadou povinností osoby, která žádá o státní občanství, je náležitý respekt k právnímu řádu hostitelského státu a plnění povinností z něho vyplývajících. Veřejné zdravotní pojištění v České republice je založeno na solidárním systému, který je průběžně financován a zanedbávání úhrad pojistného tento systém ohrožuje. Včasné a řádné odvádění pojistného ze strany povinných subjektů je tak jedním ze základních předpokladů nezbytných pro řádné fungování tohoto systému a je proto ve veřejném zájmu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 8 As 284/2018 - 60, ve kterém byla opět řešena otázka porušení povinnosti při placení pojistného na veřejné zdravotní pojištění).
20. Má-li soud všechna tato východiska vztáhnout na projednávanou věc, tak především podotýká, že mezi stranami není sporu o tom, že žalobce porušil právní předpisy upravující veřejné zdravotní pojištění, neboť stanovené pojistné neplatil v měsíčních splátkách, jak stanoví zákon (k tomu srov. § 7 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění). Řečené se ostatně podává z vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění z období 1. 11. 2013 – 12. 9. 2017 vyhotoveného Všeobecnou zdravotní pojišťovnou a obsaženého ve správním spise, podle kterého výše nedoplateků dosahovala v jednotlivých letech až desetitisíců korun. V průběhu roku 2014 dosáhla nejvyšší dlužná částka pojistného 10 509 Kč a vyměřené penále 598,33 Kč, v roce 2015 dosáhlo dlužné pojistné až 17 960 Kč a penále 1 594,30 Kč; v roce 2016 pak byl evidován dluh až 36 155 Kč a penále ve výši 4 349,72 Kč. Z předmětného vyúčtování se dále podává, že žalobce hradil pojistné pouze jednorázově, a to dne 21. 7. 2014, 30. 9. 2014, 30. 10. 2014, 25. 2. 2015 a krátce před podáním žádosti o udělení státního občanství také 8. a 9. 11. 2016, a to způsobem, že vždy uhradil aktuální dlužné pojistné. Z vyúčtování rovněž vyplývá, že žalobce nehradil zálohy pojistného ani po podání žádosti, když v roce 2017 jeho dluh dosáhl 13 175 Kč. Ten žalobce uhradil dne 14. 6. 2017, přičemž ke dni vyhotovení vyúčtování (12. 9. 2017) činil dluh žalobce opět částku 5 718 Kč.
21. Z uvedeného tak vyplývá, že žalobce svou povinnost hradit pojistné v měsíčních zálohách (tj. řádně a včas) neplnil dlouhodobě a opakovaně po dobu více než tří let – jinak řečeno, na řádné placení pojistného v rozhodné době zcela rezignoval. Nedoplatek na zdravotním pojištění měl přitom žalobce i takřka rok po zahájení správního řízení o žádosti o udělení státního občanství. To podle soudu svědčí o značné neúctě žalobce k právnímu řádu České republiky a povinností spojeným s výkonem jeho výdělečné činnosti a vytváří značné pochybnosti o plnění jeho povinností do budoucna. Námitka žalobce, že pojistné sice neplatil zálohově, ale dluh vždy uhradil ke konci účetního období, což je okolnost, nad kterou by se u českých občanů nikdo nepozastavoval, tak z tohoto pohledu nemůže obstát. Soud opakovaně zdůrazňuje, že žalobce byl povinen platit pojistné v měsíčních zálohách a z tohoto pohledu se tedy nepochybně dopustil porušení svých právních povinností, za což mu také bylo vyměřeno penále v nezanedbatelné výši. Z výše uvedených údajů o úhradách pojistného je navíc zřejmé, že žalobce sice skutečně pojistné jednorázově hradil, vždy tomu však bylo zcela nahodile; v období mezi 25. 2. 2015 a 8. 11. 2016, tedy po dobu více než jednoho a půl roku, pak žalobce dokonce neuhradil vůbec nic. Takové jednání jistě nelze nazvat dočasným neplněním povinností, jak se snažil tvrdit žalobce. Ten přitom v průběhu správního a soudního řízení ani nepředestřel žádné omluvitelné důvody, které by mu v placení záloh bránily.
22. K tomu soud dodává, že obdobnými skutkovými okolnostmi se zabýval i Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku č. j. 8 As 284/2018 - 60, v němž uvedl, že u tohoto

jednání „není možno konstatovat, že by se stěžovatel dopustil pouze formálního opominutí plnění svých povinností, a to právě z důvodu opakovanosti a dlouhodobosti prodlení s placením záloh na pojistné a výše jednotlivých nedoplatků (nedoplatky přitom dosahovaly jen výše jednotek tisíc korun; pozn. zdejšího soudu). Splnění zákonem stanovených podmínek je pro udělení státního občanství přitom nutno hodnotit v širším časovém kontextu a nelze se tak bez dalšího spokojit s tím, že stěžovatel a žalobkyně b) své nedoplatky vždy po určitém čase uhradili a porušení právních předpisů tak napravili (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 12. 2017, čj. 1 As 310/2017-36).“ Tyto závěry jsou podle zdejšího soudu plně přenositelné i na nyní projednávanou věc, byť Nejvyšší správní soud rozhodoval opět podle předchozí právní úpravy – věcně však není mezi těmito úpravami a jejich výkladem žádný rozdíl.

23. Soud tak uzavírá, že vzhledem k dlouhodobosti (a pravidelnosti) porušování povinnosti řádného a včasného placení pojistného, jakož i výši postupně vznikajících nedoplatků, nelze než takové jednání označit za závažné porušení povinností v oblasti veřejného zdravotního pojištění. Pokud žalobce v tomto směru namítal, že žalovaný dostatečně nezdůvodnil, v čem spatřuje závažnost jeho jednání (nevyložil tento neurčitý právní pojem ve vztahu ke konkrétnímu případu), pak k tomu soud s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že žalovaný spatřoval závažnost právě v recidivě jednání žalobce a faktu, že se jednalo o jednání zcela vědomé a nikoli o jednorázové opomenutí povinností. Takový výklad považuje soud vzhledem k popsáním okolnostem případu za zcela dostatečný, logický a pohybující se v mezích zákona.
24. Na výše uvedeném pak nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce ode dne 27. 9. 2017 zřídil trvalý bankovní příkaz na hrazení měsíčních záloh pojistného. Žalobce totiž k tomuto kroku nepřistoupil v rozhodném období 3 let před podáním žádosti, ale až v průběhu správního řízení, a to navíc takřka rok po jeho zahájení, když v této době zálohy na pojistné stále řádně neplatil. Z pohledu splnění podmínky podle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství tak nemůže mít zpětné zřízení trvalého příkazu žádný dopad. Podle soudu jej nelze považovat za dostatečné ani z pohledu naplnění předpokladů pro prominutí uvedené podmínky ve smyslu § 15 odst. 4 téhož zákona. Správní orgán I. stupně i žalovaný se s touto otázkou dostatečně vypořádali, přičemž úvahu žalovaného v tom směru, že žalobce sice podnikl určité kroky k odstranění škodlivého následku, nicméně v rozhodném období 3 let před podáním žádosti a ani bezprostředně po jejím podání se o nápravu svého jednání vůbec nepokusil, hodnotí soud jako srozumitelnou a racionální. Rovněž podle soudu je nutné takovou nápravu dosavadního jednání žalobce považovat za opožděnou – žalobce se polepšil až po dlouhé době, navíc zjevně až v důsledku šetření správního orgánu I. stupně a jeho výzvy ze dne 15. 9. 2017. I proto nelze ve zřízení trvalého příkazu shledávat důvod k prominutí splnění předmětné podmínky.
25. Tento závěr přitom nemůže bez dalšího zvrátit ani argumentace žalobce jeho pobytem v České republice po dobu více než 40 let či jeho věk, což jsou skutečnosti, které nepovažuje soud v tomto případě za nijak rozhodující. Vzhledem k délce pobytu by měl být žalobce naopak schopen orientovat se v právním řádu České republiky a znát všechny své právní povinnosti, vč. způsobu hrazení pojistného na veřejné zdravotní pojištění. Věk žalobce, kterému bylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí 61 let, pak není podle soudu natolik vysoký, aby žalobce nemohl o udělení státního občanství znovu požádat; žalovaný v tomto směru správně upozornil na možnost podat po uplynutí dvou let od právní moci

rozhodnutí o zamítnutí žádosti opětovnou žádost o udělení státního občanství (srov. § 25 zákona o státním občanství), z jejíhož podání není žalobce napadeným rozhodnutím nijak vyloučen.

26. Pokud žalovaný žalobci splnění podmínky podle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství neprominul, a ponechal mu čas, aby prokázal řádnou úhradu záloh pojistného, neshledává soud na tomto postupu nic nepřiměřeného ani nezákonného. Naopak, rovněž soud považuje za vhodné, aby žalobce v průběhu dalších let prokázal dostatečný respekt k právním předpisům země, jejímž se chce stát občanem. Jestliže přitom žalobce namítal, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakou dobu žalovaný k prokázání uvedeného „polepšení“ stanovil, pak nezbyvá, než ve shodě se žalovaným poukázat na znění § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, které jako rozhodnou dobu k prokázání splnění dané podmínky jasně stanoví dobu tří let předcházejících podání žádosti.
27. Konečně, k námitce nedostatečného vypořádání se s argumentací žalobce, týkající se jeho odkazu na § 15 odst. 6 zákona o státním občanství, soud již jen pro pořádek uvádí, že žalobce v replice k vyjádření žalovaného sám vysvětlil, že se v tomto případě jednalo jen o písarskou chybu a že správně byl myšlen § 15 odst. 4 citovaného zákona upravující prominutí splnění předmětné podmínky dle § 14 odst. 6 téhož zákona. Jak přitom soud předestřel výše, s touto otázkou se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal zcela dostatečným způsobem.

VI. Závěr a náklady řízení

28. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti shledal Městský soud v Praze podanou žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěšný nebyl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 1. července 2020

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu